

třeba při jednání zjistiti pravdivost skutečností uvedených v odporu nebo ve vyjádření, opakovati důkazy provedené u okresního soudu nebo nové důkazy provést, má podle § 43 řádu o zbavení svéprávnosti předseda senátu navrhované svědky nebo znalce obeslati a zaříditi, by byly opatřeny všechny průvody. Ovšem může sborový soud po rozumu § 276 čís. 1 c. ř. s. naříditi, by byly provedeny, pokud se týče doplněny důkazy mimo rok po případě dožádaným soudem; leč musí za všech okolností na základě svého jednání rozhodnouti o odporu věcně, a nemůže zrušiti usnesení odporem napadené a věc přikázati okresnímu soudu, by tento znovu jednal, tedy vlastně odporové jednání provedl a o odporu rozhodl. Odporový soud měl tedy v této věci, nechtěl-li sám opakovati, pokud se týče doplniti důkazy, jež pokládá za nutné, vrátiti spisy okresnímu soudu, by důkazy doplnil, pokud se týče nové důkazy provedl. Na základě doplněného řízení o odporu bude mu pak rozhodnouti věcně. Napadené usnesení je proto nezákonné a bylo je proto zrušiti.

Čís. 8149.

Popřel-li správce úpadkové podstaty vylučovací nárok, nelze vylučovateli poukázanému na pořad práva ustanoviti lhůtu k podání žaloby s tím, že jinak nebude lze v úpadkovém řízení vzíti zřetel k jeho nároku.

(Rozh. ze dne 16. června 1928, R I 428/28.)

Max K. přihlásil vylučovací nárok v úpadku Karla U-a. Správce úpadkové podstaty nárok popřel, pročež úpadkový komisař odkázal Maxe K-a na pořad práva s tím, že »nepodá-li do čtyř týdnů žalobu, nebude lze v úpadkovém řízení vzíti zřetel k jeho nároku«. Rekursní soud vyhověl rekursu Maxe K-a potud, že vyloučil z usnesení prvního soudu onen dodatek. Důvody: V projednávaném případě jde o vylučovací nárok uplatňovaný rekusem proti úpadkové podstatě. Spory z takovýchto nároků mohou býti zahájeny toliko proti správci úpadkové podstaty (§ 6 (2) konk. ř.). Jelikož správce úpadkové podstaty popřel uplatňovaný nárok vylučovací, nezbylo než navrhovatele Maxe K-a odkázati na pořad práva, jak se právem stalo napadeným usnesením. Neprávem však byla stanovena rekurentu čtyřnedělní lhůta k nastoupení pořadu práva s tím, že jinak nebude lze k jeho nároku v úpadkovém řízení vzíti zřetel, neboť pro takovéto opatření není opory v zákoně a mimo to musí býti ponecháno uvážení rekurenta, kdy chce nastoupiti pořadem práva. Stanovení této lhůty není v zákoně odůvodněno a proto bylo rekursu po této stránce vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty.

Důvody:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu jen, pokud jím bylo usnesení soudu prvního stolice změněno, a žádá obnovení tohoto usnesení. Nelze však sdíleti názor, že by posouzení věci rekursním soudem po

stránce právní nebylo správné. Odchylný názor stěžovatelův nemá opory v jeho tvrzení, že úpadkové řízení jest ukončiti v určité pevné lhůtě, an úpadkový řád nemá obdobného ustanovení, jakým jest ustanovení § 56 čis. 1 vyr. ř. Stěžovatel dovolává se také marně obdoby ustanovení § 110 konk. ř. Ustanovení to jest výjimečným ustanovením zákona, platným jen pro případ v zákoně uvedený, jsou-li totiž pohledávky úpadkových věřitelů těmito přihlášené popřeny, kde zákon ustanovením lhůty sledoval účel, by byla co nejdříve zjednána jistota o výsledku zkušebního sporu (Bartsch-Pollak str. 604). Vzhledem k tomu netřeba se zabývatí dalšími vývody dovolací stížnosti, že by sporná pohledávka unikla podstatě, nenastoupí-li věřitel pořad práva.

Čís. 8150.

Zaručil-li se právní zástupce prodávatele, že část kupní ceny složenou u něho kupitelem vydá prodávateli teprve, až tento kupní smlouvu podepíše, jest práv kupiteli, vydal-li část kupní ceny prodávateli (súčtoval-li ji s ním) dříve, prodávatel pak odepřel kupní smlouvu dodržeti a podepsati.

(Rozh. ze dne 16. června 1928, Rv I 500/27.)

Žalobě Líny F-ové, již se domáhala na žalovaném advokátu zaplacení 90.000 Kč, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pravoplatným rozsudkem ze dne 4. prosince 1924 bylo určeno, že dne 20. srpna 1921 mezi Ervínem, Kamilem a Pavlem K-ovými jako prodávateli s jedné strany a Jindřichem F-em, manželem žalobkyně, s druhé strany uzavřená byla platná a právně účinná kupní smlouva, kterouž Jindřich F. spolu se žalobkyní koupili od bratrů K-ových jim tehdy náležející dům č. p. 70 »Britania« za kupní cenu 840.000 Kč; že kupní smlouva měla býti dne 1. října 1921 písemně vyhotovena a stranami podepsána a že téhož dne měli zaplatiti manželé F-ovi, kteří při ústním sjednání koupě dali bratrům K-ovým již závdavek 10.000 Kč na kupní cenu první splátky per 90.000 Kč. Jak dále jest zjištěno, kladl žalovaný jako právní zástupce bratrů K-ových v dopise ze dne 27. září 1921 nové podmínky pro písemnou perfekci kupní smlouvy a prohlásil zároveň, že splátka 100.000 Kč, správně 90.000 Kč, kterou F-ovi dne 1. října 1921 složiti mají, deponována bude na jeho bankovním kontě a že se zaručuje za to, že tato částka prodávatelům vydána bude teprve až tito podepíší kupní smlouvu. Žalobci odmítli kladené jim nové podmínky smlouvy a složili v dodatečné lhůtě jim prodávateli ku přijetí podmínek těch poskytnuté dne 3. října 1921 do rukou žalovaného jako plnomocníka bratrů K-ových pro tyto smlouvenou splátku 90.000 Kč na